

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennediya 11

P-417/2026-111

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu toga suda Srđanu Sessi, u pravnoj stvari tužitelja PIVKA d.o.o., Jurdani, Jušići 116 a, OIB: 62118281909, kojeg zastupa punomoćnica Lana Humljak gugić, odvjetnica u Zagrebu protiv tuženika, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupaju punomoćnici iz OD Leko i partneri d.o.o., radi naknade štete, nakon održane i zaključene glavne rasprave 15. svibnja 2026., s danom objave 16. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

- I. Tuženik je dužan isplatiti tužitelju iznos od 146.419,80 € skupa sa zateznom kamatom tekućom od 4. rujna 2013. pa do isplate uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, sve u roku od 15 dana.
- II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 65.588,54 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 16. lipnja 2026. pa do isplate uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, sve u roku od 15 dana.
- III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 81.600,41 EUR-a.

Obrazloženje

1. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4940/2025 od 3. veljače 2026. ukinuta je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2121/2025-101 od 26. studenog 2025.
2. U postupku koji je prethodio ovom rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-95/24 od 1. travnja 2025. ukinuta je presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-50/2023. od 7. veljače 2023. i presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1282/14 od 30. studenog 2022. te je predmet vraćen naslovnom sudu na ponovno suđenje.
3. Tužitelj u tužbi od 22. svibnja 2014. ističe da je s tuženikom i to 28. prosinca 2004. sklopio ugovor o usluzi PBZCOM@NET a kojim se tuženik obvezao pružati tužitelju uslugu elektronične komunikacije između tuženika i tužitelja putem interneta, korištenjem PKI tehnologije i ovjeru dokumenata elektroničkim potpisom (dalje u tekstu: Ugovor). Nadalje dana 04. rujna 2013. za vrijeme korištenja Ugovorne usluge PBZCOM@NET po poslovnom računu tužitelja a koji je otvoren kod tuženika su provedene transakcije za koje nije postojao nalog ovlaštene osobe niti je isti nalog potpisan od strane ovlaštene osobe tužitelja sukladno odredbama Ugovora te je neovlašteno s računa tužitelja a u korist trećih osoba isplaćen iznos od 1.103.200,00 kn. Tužitelj napominje sudu da je dva mjeseca prije navedenog događaja odnosno 02. srpnja 2013. i to kod društva Intereuropa također provedene transakcije za koje nisu postojali nalozi ovlaštenih osoba čime je u korist trećih osoba isplaćen iznos od 740.910,00 kn. Tužitelj ističe sudu da je tuženik sigurno bio upoznat sa događajem koji je 02. srpnja 2013. dogodio društvu Intereuropa te o istom nije obavijestio ovdje tužitelja kao ni druge klijente tuženika. Tužitelj ističe da do štete ne bi došlo da je tuženikova usluga internet bankarstva pružena na siguran način stručno i korištenjem suvremene PKI tehnologije. Tužitelj nadalje smatra da usluga internet bankarstva koje pruža tuženik se ima smatrati opasnom djelatnošću sukladno odredbama zakona o obveznim odnosima. Stoga tužitelj predlaže sudu donošenje presude kojom će naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 1.103.200,00 kn odnosno sada iznos od 146.419, 80 EUR-a sa zateznim kamatama i troškovima predmetne parnice.
4. U odgovoru na tužbu od 16. ožujka 2015. tuženik osporava tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti. Tuženik osporava da je tužitelju nastala šteta zbog zastarjele i nesigurne PKI tehnologije te drži da su isti navodi u potpunosti neosnovani i ničim dokazani. Tuženik nadalje navodi da tužitelj ničim ne dokazuje da su navedene sporne transakcije bile neovlaštene odnosno da nije postojao nalog i potpis ovlaštenih osoba. Tuženik se u nastavku poziva na Opće uvjete korištenja usluga elektroničkog bankarstva a kojima je propisano da je korisnik među ostalim obvezan da brižno čuva platne instrumente, korisnička imena, lozinke, kodove, PIN-ove i ostale identifikatore te da će ih štititi od krađe, gubitka, oštećenja ili zlouporabe te da ih neće zapisivati ili priopćiti drugim osobama. Tuženik nadalje ističe da je upravo obveza tužitelja bila čuvati tajnost svih podataka vezanih za autorizaciju u sustav. Stoga po

stavu tuženika za štetu koja je nastala tužitelju odgovara sam tužitelj kao korisnik predmetne usluge a nikako tuženik. Tuženik ističe sudu da tužitelj nije dokazao sve pretpostavke nužne za postojanje odgovornosti za štetu te također osporava da usluga internet bankarstva predstavlja opasnu djelatnost. Također tuženik drži da navodi da isti nije poduzeo ništa u vezi transakcija koje su se dogodile na poslovnom računu društva Intereuropa su irelevantni za ovaj postupak te ukazuje sudu na svoju obvezu čuvanja bankarske tajne a koja predstavlja sve podatke vezane za poslovanje klijenata tuženika. Stoga tuženik predlaže sudu obiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti i naložiti tužitelju da naknadi troškove parničnog postupka tuženiku.

5. Tužitelj se na navode tuženika iz odgovora na tužbu se očitovao podneskom koji je predao na ročištu od 13. svibnja 2015. Tužitelj navode iz odgovore na tužbu smatra neosnovanim, paušalnim i netočnim. Tužitelj ističe sudu da je povodom neovlaštenih transakcija koje su vršene na računu tužitelj pokrenut kazneni postupak koji se vodi pred Općinskim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem K-832/13. Tužitelj nadalje navodi da djelatnica tužitelja Damijana Stojišić nije zadala nalog, suglasnost niti autorizaciju za provedbu niti jedne od spornih transakcija te je izvršila samo jednu autentifikaciju i to onu potrebnu usluzi elektroničkog bankarstva. Nadalje tužitelj ističe da druga autentifikacija odnosno druge potvrđivanje identitete korisnika, odnosno ono koje sukladno prisilnim propisima trebalo biti izvršeno neposredno prije provedbe zadane transakcije je izostalo iz razloga što isto nije bilo predviđeno uslugom internet bankarstva koje pruža tuženik. U nastavku se tužitelj poziva na odredba Zakona o platnom prometu kao i odlukama Hrvatske narodne banke o primjerenom upravljanju u informacijskom sustavu te drži da svaka transakcija koja nije autorizirana od strane samog korisnika platne usluge putem elektroničkog bankarstva smatra se neautoriziranom i odmah nastaje obveza banke za povratom cjelokupnog iznosa koja su otuđena izvršenjem neautorizirane platne transakcije. Stoga tužitelj smatra da je odgovornost tuženika u ovoj pravnoj stvari neupitna jer se nedvojbeno radi o neautoriziranim isplaćenim transakcijama te da usluga elektroničkog bankarstva mora uključivati najmanje dva načina potvrđivanja korisničkog identiteta odnosno dvije provjere korištenja određenog platnog instrumenta uključujući provjeru njegovih sigurnosnih obilježja a koja je izostala u spornoj usluzi elektroničkog bankarstva pruženoj od strane tuženika. Tužitelj nadalje ističe sudu da je po štetnom događaju uputio pritužbu Hrvatskoj narodnoj banci povodom po njemu protupravnog ponašanja tuženika.
6. Sud je zakazao ročište za glavnu raspravu za 5. lipanj 2025. te budući da su tužitelj i tuženik ostali kod iznesenih navoda sud je zaključio glavnu raspravu a sve sukladno s odredbom članka 304. Zakona o parničnom postupku (Službeni list SFRJ br. 4/1977, 36/1977, 36/1980, 6/1980, 69/1982, 43/1982, 58/1984, 74/1987, 57/1989, 20/1990, 27/1990, 35/1991, Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 148/2011, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023 (dalje: ZPP-a)).

7. Cijeneći rezultate dokaznog postupka, kako cjelokupno tako i svakog pojedinačno, a na osnovi odredbe članka 8. ZPP-a ovaj sud je uvjerenja da je tužbeni zahtjev osnovan.
8. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u dokumentaciju u spis u i to: izvadak po transakcijskom računu tužitelja (list 5-19 spisa), potvrda Policijske uprave primorsko-goranske, Policijske postaje Opatija od 06. veljače 2014. (list 20 spisa), Ugovor (list 21-24 spisa), opomena pred tužbu (list 25-27 spisa), odluka Hrvatske narodne banke o primjerenom upravljanju informacijskim sustavom (list 44-55 spisa), priopćenje za javnost Hrvatske narodne banke od 28. svibnja 2014. (list 56-57 spisa), prijava potpisa (list 62-63 spisa), Ugovor o otvaranju i vođenju poslovnog računa (list 64-67 spisa), pritužba tuženika od 30. lipnja 2014. (list 68-70 spisa), elektronična pošta od 05. rujna 2013. (list 89 spisa), zapisnik o ispitivanju svjedoka Damijane Stojišić od 18. rujna 2013. (list 90-93 spisa), Opći uvjeti poslovanja tuženika (list 103-125 spisa), ispis poruka iz sustava PBZCOM@NET (list 130-141 spisa), računi (list 150-156 spisa), Opći uvjeti poslovanja tuženika iz 2010. godine (list 157-172 spisa), smjernice za upravljanje informacijskim sustavom u cilju smanjenja operativnog rizika iz ožujka 2006. (list 249-296 spisa), vodič za upute PBZCOM@NET (list 297-300 spisa), razvojnu dokumentaciju za digitalni potpis u web aplikaciji (list 301-328 spisa), e-mail od 12. kolovoza 2021. (list 329 spisa), te je saslušao svjedoke Jadranka Džidu (list 128-129 spisa), Damijanu Stojišić i Zorana Kureljušića (list 184-188 spisa) i svjedoka Roberta Trmošljanina (list 221-223 spisa), presudu naslovnog suda poslovni broj P-1625/16 od 7. travnja 2021. (list 345.-355. spisa), zahtjev za ugovaranje usluge elektroničnog bankarstva od 23. lipnja 2020. (list 364.-366. spisa), ugovor o obavljanju usluga certificiranja od 18. lipnja 2020. (list 367. spisa), zahtjev za ugovaranje usluge elektroničnog bankarstva (list 369.-380. spisa), opći uvjeti korištenja usluge elektroničnog bankarstva od 31. svibnja 2013. (list 381.-395. spisa) te presudu Viskog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2261/21 od 8. ožujka 2022. (list 424.-432. spisa) te sudsku praksu koju su stranke uložile u spis tijekom postupka.
9. Sud nije proveo ostale dokaze koje su stranke predložile tijekom postupka budući da rješenje ovog spora predstavlja pravno pitanje a što i jasno proizlazi iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-95/2024. od 1. travnja 2025.
10. Predmet spora jest zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 146.419,80 EUR-a sa zateznim kamatama i troškovima predmetne parnice a sve radi naknade štete za koju je po tužitelju odgovoran ovdje tuženik.
11. Između stranaka nije sporno da su zaključile Ugovor o usluzi PBZCOM@NET od 28. prosinca 2004. te da je sa poslovnog računa tužitelja i to na temelju ugovorene usluge PBZCOM@NET dana 4. rujna 2013. izvršene transakcije u ukupnoj vrijednosti od 1.103.200,00 kn na račun više fizičkih osoba.
12. Međutim između stranaka je sporno da li su predmetne transakcije izvršene protupravno odnosno da li je tuženik u izvršenju usluge postupao sukladno

zakonskim propisima na temelju kojih je imao obvezu dati predmetnu uslugu (internet bankarstva).

13. Odredbom članka 34. stavka 1. Zakona o platnom prometu je propisano da je platna transakcija autorizirana:

1. ako je platitelj dao suglasnost za izvršenje platne transakcije ili
2. ako je platitelj dao suglasnost za izvršenje niza platnih transakcija čiji je dio ta platna transakcija.

14. Člankom 35. stavkom 1. je propisano da pružatelj platnih usluga koji izdaje platni instrument na temelju kartice može pružatelju platnih usluga koji vodi račun poslati upit o raspoloživosti na temelju kojeg se daje odgovor je li iznos potreban za izvršenje platne transakcije na temelju kartice raspoloživ na računu za plaćanje platitelja samo ako su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

1. platitelj je dao izričitu suglasnost za postavljanje upita o raspoloživosti pružatelju platnih usluga koji izdaje platni instrument na temelju kartice

2. platitelj je inicirao platnu transakciju koristeći se platnim instrumentom na temelju kartice koji je izdao pružatelj platnih usluga u iznosu za koji se traži odgovor o raspoloživosti i

3. pružatelj platnih usluga koji izdaje platni instrument na temelju kartice autentificira se pružatelju platnih usluga koji vodi račun prije svakog upita o raspoloživosti te s njim komunicira na siguran način u skladu s Delegiranom uredbom Komisije (EU) 2018/389 od 27. studenoga 2017. o dopuni Direktive (EU) 2015/2366 Europskog parlamenta i Vijeća u pogledu regulatornih tehničkih standarda za pouzdanu autentifikaciju klijenta i zajedničke i sigurne otvorene standarde komunikacije (SL L 69, 13. 3. 2018., u daljnjem tekstu: Uredba (EU) br. 2018/389).

15. U već citiranoj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Rev-95/2025 od 1. travnja 2025. se isti sud poziva na svoju raniju odluku Rev-116/2024 od 13. ožujka, u činjenično i pravno podudarnom predmetu kao i što je ovaj, je izrečen pravni stav da u odnosu na primjenu odredaba članka 34. stavak 1. i članak 35. Zakona o platnom prometu (Narodne novine, broj 133/09, 136/12) zakon razlikuje dva vida štete (a) štetu koja se sastoji u umanjenju imovine za iznos koji je neovlašteno prenesen trećim osobama s računa tužitelja i (b) i moguća daljnja šteta, tj. razlika između prenesenog iznosa i pune naknade štete koju bi tužitelj mogao ostvarivati prema općim pravilima o odgovornosti za štetu (ali to nije predmet spora jer tužitelj ne zahtijeva razliku do pune naknade štete). Za prvi vid štete nije potrebno utvrđivati postojanje općih pretpostavki odgovornosti za štetu jer je tuženik dužan „dovesti terećeni račun za plaćanje u stanje koje bi odgovaralo stanju tog računa da neautorizirana platna transakcija nije bila izvršena“ (pod pretpostavkom da ne postoji propust tužitelja). Očito je zakonom rizik neovlaštene isplate stavljen na teret pružatelja usluge (on je taj na kome je teret dokaza da korisnik računa nije postupao kako je trebalo, a s druge strane da je on kao pružatelj usluge postupio u svemu kako je trebalo). Ovo je logično jer bi u protivnom pravna sigurnost i povjerenje građana u bankarski sustav bilo dovedeno u pitanje.

16. Budući da je tužitelj već u tužbi istaknuo da nije dao nalog tuženiku da izvrši sporne transakcije tada je tuženik odgovoran za štetu tužitelju koja je proizašla iz takve transakcije sukladno članku 34. i 35. Zakona o platnom prometu a koji je stav podudaran u već citiranoj odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-95/2024 od 1. travnja 2025.
17. Upućuje se drugostupanjski sud umjesto da se iscrpljuje u moraliziranju prvostupanjskom sudu da u ovom konkretnom predmetu slijedi vlastitu odluku u postupku između istog tuženika, u vezi s istim pravnog pitanja te pod ravnanjem iste sutkinje izvjestiteljice (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-2008/24 od 26. lipnja 2024).
18. Sud je visinu tužbenog zahtjeva utvrdio uvidom u izvadak po transakcijskom računu koji je tužitelj priložio uz tužbu (list 5-19 spisa).
19. Slijedom navedenog naslovni sud je donio presudu kojom je naložio tuženiku da isplati tužitelju iznos od 146.419,80 EUR-a.
20. Odluka o zateznim kamatama je donesena na temelju članka 29. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23.)
21. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu temeljem članka 154 i 155 ZPP-a te sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/23.) i prema vrijednosti predmeta spora od i prema vrijednosti spora od 146.419,80 EUR-a te prema kaotično postavljenom troškovniku tuženika na listu 796-797 spisa tužitelju pripada pravo na trošak sastava tužbe u iznosu od 2.205,50 EUR-a (Tbr. 7.1 u vezi s Tbr. 54 Tarife), trošak sastava podneska od 30. studenog 2015., 18. rujna 2015. te 10. svibnja 2016. u iznosu od 2.205,50 EUR-a za svaki (Tbr. 8.1 u vezi Tbr. 54 Tarife), trošak sastava podneska od 10. listopada 2017., 9. listopada 2019., 26. listopada 2019., 21. rujna 2021., 28. siječnja 2022., 19. rujna 2022., 4. listopada 2022., 6. svibnja 2025. 2. lipnja 2025. te 25. listopada 2025. u iznosu od 200,00 EUR-a za svaki (Tbr. 8.4 u vezi Tbr. 54 Tarife), trošak pristupa na ročište od 13. svibnja 2015., 21. rujna 2016., 29. ožujka 2018., 2. srpnja 2019., 15. studenog 2019., 7. veljače 2022., 17. listopada 2022., 5. lipnja 2025. i 14. svibnja 2026. u iznosu od 2.205,50 EUR-a za svaki (Tbr. 9/1 u vezi s Tbr. 54 Tarife), trošak pristupa na ročištu za objavu presudu od 26. studenog 2025. u iznosu od 100,00 EUR-a (Tbr 9/3 u vezi s Tbr 54. Tarife), trošak sastava žalbe od 6. prosinca 2022., 22. srpnja 2025. i 3. prosinca 2026. u iznosu od 2.756,87 EUR-a (Tbr 10/1 u vezi s Tbr 54. Tarife), trošak sastava prijedloga za dopuštenje revizije u iznosu od 3.380,00 EUR-a (Tbr. 10/5 Tarife u vezi s Tbr. 54 Tarife), trošak sastava revizije u iznosu od 3.380,00 EUR-a (Tbr. 10/5 Tarife u vezi s Tbr. 54 Tarife) što ukupno iznosi 45.802,11 EUR-a a što uvećano za pripadajući PDV od 25% (Tbr. 46 Tarife) sveukupno iznosi 57.252,63 EUR-a.
22. Navedenom trošku valja pridodati i trošak isplaćenog predujma za vještačenje u iznosu od 663,61 EUR-a te trošak pristojbi (na tužbu-663,61 EUR-a,

presudu-663,61 EUR-a., žalbu-3.000,00 EUR-a, prijedlog za dopuštenje-revizije 1.500,00 EUR-a, revizije-1.500,00 EUR-a i odgovora na tužbu u iznosu od 345,08 EUR-a) u iznosu od 8.335,91 EUR-a.

23. Dakle sveukupni trošak tužitelja iznosi 65.588,54 EUR-a

24. Odluka o zateznim kamatama je donesena na temelju članka 29. ZOO-a.

25. Preko dosuđenog iznosa od 65.588,54 EUR-a do zahtijevanog iznosa od 147.188,95 EUR-a za iznos od 81.600,41 EUR-a zahtjev tužitelja za naknadu troškova nije osnovan jer ročišta od 5. listopada 2015. i 2. rujna 2019. nisu niti održana, tužitelju je već priznat trošak pristupa na ročište od 21. rujna 2016. te tužitelj nije ovlašten tražiti dva puta isti trošak za isto ročište dok trošak sastava ostalih podnesaka a koji tužitelju nisu priznati, nisu bili potrebni za vođenje ove parnice. Nadalje tužitelj je za pojedine podneske tražio puni iznos Tarife 8/1 a na što ima pravo za samo četiri obrazložena podneska za koje mu je trošak i priznat, dok ostale podneske valja odmjeriti sukladno 874 Tarife.

26. Slijedom navedenog je odlučeno kao u stavku II. i III. izreke.

U Zagrebu 16. lipnja 2026. godine

Sudac:
Srđan Sessa

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-30889-7ae67**

Kontrolni broj: **0f7a1-c1177-a7c0b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=SRĐAN SESSA, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.